

Сонячні кларнети

Автор:

Павло Тичина

Сонячні кларнети

Павло Тичина

«Сонячні кларнети» Павла Тичини – перша збірка автора, яка засвідчила неповторний поетичний талант митця***. Використовуючи багатство зорових та слухових образів, автор змальовує ніжні ліричні пейзажі, започатковуючи у книзі свій оригінальний ідіостиль творчості. Світову славу авторові принесли поетичні збірки «Сонячні кларнети», «Замість сонетів і октав», «В космічному оркестрі», «Плуг», «Вітер з України», публіцистичні видання «З минулого – в майбутнє», «Читаю, думаю, нотую», поеми «Шабля Котовського», «Сковорода», «Похорон друга», «З щоденникових записів». Павло Тичина – поет і перекладач, майстер українського символізму, який створив свій унікальний поетичний стиль – кларнетизм.

Павло Тичина

СОНЯЧНІ КЛАРНЕТИ

НЕ ЗЕВС, НЕ ПАН...

Не Зевс, не Пан, не Голуб-Дух,—

Лиш Сонячні Кларнети.

У танці я, ритмічний рух,

В безсмертнім – всі планети.

Я був – не Я. Лиш мрія, сон.

Навколо – дзвонні згуки,

І пільми творчої хітон,

І благовісні руки.

Прокинувсь я – і я вже Ти:

Над мною, підо мною

Горять світи, біжать світи

Музичною рікою.

І стежив я, і я веснів:

Акордились планети.

Навік я взнав, що Ти не Гнів,—

Лиш Сонячні Кларнети.

1918

ЗАКУЧЕРЯВИЛИСЯ ХМАРИ...

Закучерявилися хмари.

Лягла в глибінь блакить...

О милий друже, – знов недуже —

О любий брате, – розіп'яте —

Недуже серце мое, серце, мов лебідь той ячить.

Закучерявилися хмари...

Женуть вітри, мов буйні тури! Тополі арфи гнуть...

З душі моеї – мов лілеї —

Ростуть прекрасні – ясні, ясні —

З душі моеї смутки, жалі мов квітоньки ростуть.

Женуть вітри, мов буйні тури!

Одбивсь в озерах настроїв сонця.

Снує про давне дим... Я хочу бути – як забути? —

Я хочу знову – чорноброву? —

Я хочу бути вічно-юним, незломно-молодим!

Одбивсь в озерах настроїв сонця.

І сміх, і дзвони, й радість тепла. Цвіте веселка дум...

Сум серце тисне: – сонце! пісне! —

В душі я ставлю – вас я славлю! —

В душі я ставлю світлий парус, бо в мене в серці сум.

І сміх, і дзвони, й радість тепла.

1917

ГАЇ ШУМЛЯТЬ...

Гаї шумлять —

Я слухаю.

Хмарки біжать —

Милуюся.

Милуюся-дивуюся,

Чого душі мої

так весело.

Гей, дзвін гуде —

Іздалеку.

Думки пряде —

Над нивами.

Над нивами-приливами,

Купаючи мене,

мов ластівку.

Я йду, іду —

Зворушений.

Когось все жду —

Співаючи.

Співаючи-кохаючи

Під тихий шепіт трав

голублячий.

Щось мріє гай —

Над річкою.

Ген неба край —

Як золото.

Мов золото – поколото,

Горить-тремтить ріка,

як музика.

1913

АРФАМИ, АРФАМИ...

Арфами, арфами —

золотими, голосними обізвилися гаї

Самодзвонними:

Йде весна

Запашна,

Квітами-перлами

Закосичена.

Думами, думами —

паче море кораблями, переповнилась блакить

Ніжнотонними:

Буде бій

Вогневий!

Сміх буде, плач буде

Перламутровий...

Стану я, гляну я —

скрізь поточки як дзвіночки, жайворон

як золотий

З переливами:

Йде весна

Запашна,

Квітами-перлами

Закошичена.

Любая, милая —

чи засмучена ти ходиш, чи налита щастям вкрай

Там за нивами:

Ой одкрий

Колос вїй!

Сміх буде, плач буде

Перламутровий...

1914

ДЕСЬ НАДХОДИЛА ВЕСНА...

Десь надходила весна. – Я сказав їй: ти весна!

Сизокрилим голубками

У куточках на вустах

їй спурхнуло щось усмішками —

Ї потонуло у душі...

Наливалися жита. – Я сказав їй: золота!

Гнівню брівоньки зламалися.

Одвернулася. Пішла.

Тільки довго оглядалася —

Мовби кликала: іди!

Почали тумани йти. – Я сказав: не любиш ти!

Стала. Глянула. Промовила.

От і осінь вже прийшла.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://telnovel.com/tichina_pavlo/sonyachn-klarneti

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)